

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

EROSOP

Sylvain Reynard

Izbăvirea lui Gabriel

TREI

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactor:

Mihaela Serea

Coperta:

Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ © Lorado

Director Producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Corina Rezaî

Corectură:

Maria Mușuroiu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REYNARD, SYLVAIN

Izbăvirea lui Gabriel / Sylvain Reynard ; trad.: Mihaela

Doagă. - București : Editura Trei, 2015

ISBN 978-606-719-469-2

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Titlul original: Gabriel's Redemption

Autor: Sylvain Reynard

Copyright © 2013 by Sylvain Reynard

This edition published by arrangement with the Berkley
Publishing Group, a member of Penguin Group USA, a Penguin
Random House Company

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Cititorilor mei,
cu recunoștință.*

*„Am zis: — «Speranța-i așteptarea plină
a gloriei ce va fi, și ne-o produce
un merit dat și grația divină».”*

Dante Alighieri, *Paradisul*,
Cântul XXV.067-069¹

---

¹ *Divina Comedie* în traducerea lui George Coșbuc, Editura Polirom, Iași, 2000.

Respect pentru oameni și cărți

Prolog

Ea avea să rămână pururea tânără, pururea nobilă, pururea fericea lui, și toate poemele din lume nu puteau exprima devotamentul lui față de Beatrice. Dar, spre a cinsti amintirea ei și dragostea lor, avea să încerce.

1292

Florența

Poetul se ridică brusc de la masă și se uită pe fereastră, contemplându-și orașul iubit. Deși clădirile și străzile îl chemau, o făceau cu glasuri stinse. Părea că se stinsese o lumină strălucitoare, întunecând nu numai orașul, ci întreaga lume.

„Quomodo sedet sola civitas plena populo! Facta est quasi vidua domina gentium...”²

Studie pasajul pe care îl citase adineauri. Cuvintele prorocului Ieremia nu erau nici pe departe îndeajuns de elocvente.

— Beatrice, șopti, simțind cum i se zbate inima în piept.

Chiar și-acum, la doi ani după moartea ei, îi era greu să scrie despre pierderea suferită.

² „O, cum a rămas pustie, cetatea cea plină de lume! Ajuns-a ca o văduvă stăpâna popoarelor.” Fragment din Plângerile lui Ieremia (I,1), citat de Dante în Cântul XXVIII din *Vita Nuova*. (Dante, *Vita Nuova/ Viața nouă*, Editura Humanitas, București, 2009) (N.L.)

Capitolul 1

Iunie 2011

Selinsgrove, Pennsylvania

Domnul profesor Gabriel Emerson stătea în pragul biroului lui, cu mâinile în buzunare, admirându-și soția cu o patimă vădită. Silueta lui înaltă, cu o constituție athletică, te frapa, ca și trăsăturile lui colțuroase și ochii albaștri ca safirul.

O întâlnise pe Julia pe când ea avea șaptesprezece ani (cu zece ani mai puțin ca el) și se îndrăgostise de ea. Fuseseră despărțiți de timp și de împrejurări, și nu în ultimul rând, de stilul lui de viață libertin.

Și totuși Cerul fusese îndurător cu ei. Ea i-a devenit masterandă șase ani mai târziu, la Toronto, și flacăra pasiunii s-a reaprins, astfel că, după un an și jumătate, erau căsătoriți. Trecuseră aproape șase luni de la nuntă și el o iubea încă și mai mult ca înainte. Era gelos până și pe aerul pe care-l respira ea.

Așteptase îndeajuns de mult pentru ceea ce urma să facă. Era posibil să fie nevoie de puțin efort în a o seduce, dar Gabriel se mândrea cu măiestria lui în arta seducției.

În încăpere pluteau acordurile unui cântec de Bruce Cockburn, *Mango*, amintindu-i de vacanța lor din Belize, de dinainte de a se căsători. Făcuseră dragoste într-o mulțime de locuri, inclusiv pe plajă.

Julia era așezată la birou și părea să nu fi observat muzica, nici privirea lui. Scria ceva pe laptop, înconjurată de cărți, dosare și două cutii cu hârtii pe care Gabriel i le adusese, ascultător, de la parterul casei care aparținuse părinților lui.

Erau în Selinsgrove de o săptămână — un răgaz departe de programul lor încărcat de la Cambridge, Massachusetts. Gabriel era profesor la Boston University, în timp ce Julia tocmai își terminase primul an de doctorat la Harvard, sub îndrumarea unui cercetător excepțional, care predase la Oxford înainte. Se refugiaseră aici de la Cambridge pentru că locuința lor din Harvard Square era dată peste cap din cauză că se mai construia o extensie.

Casa familiei Clark din Selinsgrove fusese renovată înainte de venirea lor, spre a se conforma exigențelor lui Gabriel. Mare parte din mobila lăsată în casă de Richard, tatăl lui adoptiv, fusese mutată într-un depozit.

Julia alesese mobilier nou și perdele și-l convinsese pe Gabriel s-o ajute să zugrăvească. În timp ce el aprecia interioare cu mobilă neagră și piele cafenie, opulentă, Julia prefera tonurile deschise pe care le-ai fi găsit într-o casă de pe malul mării, cu pereți văruiți și mobilă albă, punctată cu nuanțe de albastru de Santorini.

Pe pereții biroului fixase reproduceri după tablouri aflate în casa lor din Harvard Square — „Dante o întâlnește pe Beatrice pe Ponte Santa Trinita”, al lui Henry Holiday, „Primăvara” lui Botticelli și „Madona cu Pruncul și îngeri” al lui Fra Filippo Lippi. Gabriel se trezi uitându-se lung la ultima imagine.

S-ar fi putut spune că tablourile ilustrau stadiile relației lor. Primul reprezenta întâlnirea lor și obsesia din ce în ce mai intensă a lui Gabriel. Al doilea reprezenta săgeata lui Cupidon, care o lovise pe Julia la momentul în care el nu-și mai amintea de ea, precum și perioada în care fuseseră iubiți și începutul căsniciei lor. În sfârșit,

tabloul cu Madona reprezenta speranța lui Gabriel legată de un viitor posibil.

Era a treia seară pe care Julia și-o petrecea la birou, pregătindu-și prima prelegere publică, pe care urma s-o țină la Oxford luna viitoare. Cu patru zile în urmă, făcuseră dragoste în dormitor, pe podea, plini de vopsea, înainte să sosească mobila.

(Julia decisese să facă body painting cu Gabriel; era noul ei sport preferat.)

Amintindu-și momentele lor de contopire carnală, în timp ce muzica devenea mai ritmată, Gabriel simți că ajunsese la capătul răbdărilor. Erau proaspăt căsătoriți. N-avea de gând s-o mai lase să-l ignore încă o seară.

Se apropie tiptil de ea, fără să scoată vreun sunet. Îi dădu la o parte părul lung până la umeri, dezvelindu-i gâtul. Obrazul lui neras îi zgâria pielea, intensificând săruturile.

— *Hai*, îi șopti.

Ea simți că i se înfioară pielea. Gabriel îi urmărea linia arcuită a gâtului cu degetele lui lungi, subțiri, în expectativă.

— Nu mi-am terminat prezentarea.

Își ridică privirea și chipul minunat spre el.

— Nu vreau s-o fac de râs pe doamna profesoară Picton, mai ales că ea m-a invitat. Sunt cea mai tânără dintre participanți.

— N-o s-o faci de râs. Și ai timp destul să-ți termini prezentarea.

— Trebuie să pregătesc casa pentru familia ta. Vor veni în două zile.

— Nu sunt familia mea.

Gabriel o privi pățimaș.

— Sunt familia *noastră*. Și o să angajez o femeie să te ajute. Hai. Ia și pătura.

Julia se întoarse și văzu o pătură binecunoscută, ecosez, lăsată pe fotoliul alb, capitonat, de sub fereastră. Se uită pe geam, scrutând crângul din spatele casei.

— S-a întunecat.

— Te apăr eu.

O ajută să se ridice, înconjurându-i pentru o clipă mijlocul cu brațele și lipind-o de pieptul lui. Julia îi simți căldura trupului prin materialul subțire al rochiei ei de vară, o senzație îmbietoare, liniștitoare.

— De ce vrei să vizităm livada pe întuneric? îl tachină, trăgându-i ochelarii de pe nas și punându-i pe birou.

Gabriel se uită țintă la ea, cu o privire care ar fi topit și-un ghețar. Apoi își lipi buzele de urechea ei și-i șopti:

— Vreau să văd cum îți strălucește pielea în lumina lunii *în timp ce te pătrund*.

Îi cuprinse lobul urechii între buze, mușcându-l ușurel. Începu să-i exploreze gâtul, sărutând-o și mușcând-o în joacă, simțind cum pulsul ei se accelerează.

— O declarație de dorință, îi șopti.

Julia se abandonează senzațiilor, observând în sfârșit muzica. Simți în nări parfumul lui Gabriel, o combinație de mentă și Aramis.

El îi dădu drumul, pândind-o ca un motan care pânzește un șoarece, în timp ce ea lua pătura de pe fotoliu.

— Bănuiesc că Guido da Montefeltro poate să mai aștepte, zise Julia, uitându-se la notițe.

— E mort de mai bine de șapte sute de ani. Aș zice că s-a învățat să aștepte.

Julia îi zâmbi la rândul ei, trecând pătura în cealaltă mână ca să-l poată lua de mână cu dreapta.

În timp ce coborau scările, spre a străbate apoi curtea, expresia lui deveni una poznașă.

— Ai mai făcut dragoste într-o livadă până acum?

Ea făcu ochii mari și clătină din cap.

— Atunci mă bucur că eu sunt primul cu care-o vei face.

Ea îi strânse mai tare mâna.

— Ești primul și ultimul, Gabriel. Singurul pentru mine.

El grăbi pasul, aprinzând lanterna când intrară în păduricea din spatele casei. O luă înainte, ajutând-o să ocolească rădăcinile de copaci și porțiunile denivelate.

Era iunie în Pennsylvania și era foarte cald. Pădurea era deasă și bolta de frunze nu lăsa să treacă prea mult din lumina lunii și a stelelor. Aerul era însuflețit de trilurile animate, de seară, ale păsărilor și cântecul greierilor de iarbă.

În curând intrau deja în luminiș. Pajiștea verde era presărată cu flori sălbatice. La celălalt capăt al poienței creșteau câțiva meri bătrâni. Pomii plantați mai recent de Gabriel, care prelungeau livada veche, își înălțau crengile spre cer.

Trupul lui începu să se relaxeze pe măsură ce se apropiau de mijlocul poienii. Acest spațiu, sacru sau nu, avea ceva care-l liniștea întotdeauna.

Julia îl urmări cum întindea cu grijă pătura peste iarba deasă, stingând apoi lanterna. Întunericul îi învălui ca o pelerină de catifea.

Luna plină strălucea deasupra lor, un chip palid, ascuns din când în când de fuiore de nori. Un pâlț de stele scăpărau deasupra lor.

Gabriel îi mângâie brațele, înainte de a urma cu degetul decolteul nu prea adânc al rochiei ei de vară.

— Îmi place, murmură.

Admiră pe îndelete frumusețea soției lui, care se vedea deslușit chiar și în semiîntuneric: pomeții ei arcuiți, gura ei cărnăsoasă, ochii ei mari și expresivi. Îi ridică bărbia și-o sărută pe buze.

Era sărutul unui iubit pățimaș, care-și exprima astfel dorința. Gabriel își lipi trupul de silueta ei minionă, înfigându-și degetele în părul ei moale, șaten.

— Dacă ne vede cineva? găfâi ea, înainte de a-i strecura limba în gură.

Îi exploră cu sârg gura până când el se desprinse din sărut.

— Crângul e o proprietate privată. Și, după cum ai zis și tu, s-a întunecat.

Măinile lui îi găsiră mijlocul și îi alunecară pe șale. Urmă cu degetele gropițele de deasupra bazinului ei, ca și cum ar fi fost niște monumente naturale demne de admirat, apoi îi urmă conturul spatelui și-i poposi pe umeri. Fără prea multe subtilități, îi scoase încet rochia, lăsând-o să cadă pe pătură. Apoi îi desfăcu sutienul dintr-un singur gest.

Ea râse, amuzată de mișcarea ce-i trăda experiența, ținându-și sutienul cu mâinile spre a se acoperi. Era un sutien de dantelă neagră, de o transparență ispititoare.

— Ești tare priceput la chestia asta, observă.

— La ce?

Îi cuprinse sânii pe deasupra sutienului, cu mâinile lui mari.

— La a desface sutiene pe întuneric.

El nu răspunse. Nu-i plăcea să i se reamintească de trecut.

Julia se ridică pe vârfuri și-i sărută maxilarul colțuros.

— Nu mă plâng. La urma urmelor, eu culeg roadele îndemnării tale.

Ca răspuns la comentariul ei, el îi mângâie sânii prin dantelă.

— Oricât mi-ar plăcea lenjeria ta, Julianne, îmi place și mai mult când nu porți nimic.

— Nu știi ce să zic, spuse Julia, uitându-se peste umărul lui, scrutând spațiul din jurul poienii. Mă tot aștept să ne trezim cu un intrus.

— Uită-te la mine.

Ea îi întâlni privirea.

— Nu e nimeni aici în afară de noi. Și ce văd eu îmi taie răsuflarea.

Schițând încă un gest provocator, mâinile lui i se desprinseră de sâni spre a-i urma colinele și văile spatelui, poposindu-i apoi pe șolduri.

— Te acopăr eu.

— Cu ce? Cu pătura?

— Cu trupul meu. Chiar dacă ar da cineva peste noi, n-o să las pe nimeni să te vadă. Promit.

Ea zâmbi.

— Te gândești la toate.

— Doar la tine mă gândesc. Tu ești totul pentru mine.

Gabriel sărută buzele care i se ofereau și, strunindu-și nerăbdarea, îi desprinse încet sutienul. O sărută apăsător, explorându-i agale gura, înainte de a-i trage în jos slipul.

Acum îi stătea goală dinainte, în livada lor.

„Oh, zei ai partidelor de sex în livadă“, își zise ea. „Vă rog, nu lăsați pe nimeni să ne întrerupă!“

Îi scoase zorită cămașa, jucându-se cu degetele în cele câteva fire de păr de pe pieptul lui, înainte de a le lăsa să alunece peste mușchii lui abdominali spre a-i desface catarama de la curea.

Odată ce erau amândoi dezbrăcați, el o cuprinse în brațe și ea suspină înfundat.

— Noroc că e cald azi, îi șopti el. Am luat doar o pătură.

Zâmbind, ea se lăsă pe iarbă și el o acoperi cu trupul lui. Își lăsă mâinile de-o parte și de alta a feței ei, privind-o ținută cu ochii lui albaștri.

— „Și am condus-o/ Către umbrarul nupțial, îmbujorată precum aurora,

Tot Cerul și constelațiile fericite au revărsat...“³

— *Paradisul pierdut*, șopti ea, mângâindu-i bărbia nerasă. Dar, în locul asta, nu mă pot gândi decât la Paradisul regăsit.

— Ar fi trebuit să facem nunta aici. Ar fi trebuit să facem dragoste pentru prima dată aici.

Ea își răsfiră degetele prin părul lui.

— Suntem aici acum.

— Aici am descoperit adevărata frumusețe.

O sărută din nou, lăsându-și mâinile să-i exploreze blând trupul. Julia îi răspunse pe măsură și pasiunea lor se întee, mistuitoare.

3 John Milton, *Paradisul pierdut*, Cartea a VIII-a, în traducerea Adinei Begu, Aldo Press, București, 2004. (N.t.)

În lunile care trecuseră de la nunta lor, dorința lor nu se ostoise, iar contopirea lor nu-și pierduse nimic din dulceață. Cuvintele se risipiră, lăsând locul gesturilor, atingerilor și extazului iubirii carnale.

Gabriel își cunoștea soția — știa prea bine semnele ce-i trădau excitarea, nerăbdarea și atingerea orgasmului. Făcură dragoste sub cerul nopții, pe întuneric, înconjurați de vegetația care fremăta de viață.

La marginea poienii, merii bătrâni care fuseseră martori la gesturile lor de iubire castă din trecut își feriră privirile, spre a nu-i stingheri.

Când își regăsiră în sfârșit suflul, Julia rămase întinsă, simțind că plutește, admirând cerul înstelat.

— Am ceva pentru tine.

Gabriel băjbâi după lanternă și, aprinzând-o, își căută pantalonii. Când se întoarse lângă ea, îi strecură ceva rece la atingere în jurul gâtului.

Plecându-și privirea, Julia văzu un lăntișor din zale împletite, pe care atârnav trei pandantive — o inimioară, un măr și o carte.

— E superb, murmură, atingând pandantivele unul câte unul.

— E de la Londra. Și lăntișorul, și pandantivele sunt din argint, mai puțin mărul, care e de aur. Simbolizează întâlnirea noastră.

— Și cartea?

— Are gravat *Dante* pe copertă.

Ea îl privi timid.

— E vreo ocazie specială de care am uitat?

— Nu, doar îmi place să-ți fac cadouri.

Julia îl sărută apăsător și el o întinse la loc pe spate, lăsând din nou lanterna deoparte.

Când se desprinseră, el își lăsă palma pe abdomenul ei plat și sărută adâncitura de lângă degetul lui mare.

— Vreau să-mi sădesc pruncul aici.

Julia rămase încremenită, în timp ce cuvintele reverberau încă în poiană.

— Poftim?

— Aș vrea să am un copil cu tine.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Așa de repede?

Degetul lui i se mișcă pe piele.

— Niciodată nu știm cât timp avem la dispoziție de fapt.

Julia se gândi la Grace, mama lui adoptivă, și la mama ei biologică, Sharon. Amândouă muriseră prematur, dar în împrejurări foarte diferite.

— Dante a pierdut-o pe Beatrice când ea avea numai douăzeci și patru de ani, continuă el. Aș fi devastat să te pierd.

Julia se întinse să-i atingă gropița din bărbie.

— Hai să nu discutăm subiecte morbide. Nu aici, după ce-am sărbătorit viața și dragostea.

Spre a-și răscumpăra vina, Gabriel îi presără o ploaie de sărutări pe abdomen, lăsându-se apoi într-o parte.

— Aproape că am depășit vârsta Beatricei și sunt perfect sănătoasă.

Îi lăsă mâna pe piept, peste tatuaj, atingând numele scris pe inima însângărată.

— Neliniștile tale au vreo legătură cu Maia?

Trăsăturile lui Gabriel se încordară.

— Nu.

— Nu e nicio problemă dacă e așa.

— Știu că e fericită.

— Așa cred și eu.

Julia șovăi, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva.

— Ce e?

— Mă gândeam la Sharon.

— Și?

— Nu mi-a oferit un model prea bun ca mamă.

El se aplecă spre ea, ștergându-și buzele de ale ei.

— Tu ai fi o mamă minunată. Ești iubitoare, răbdătoare și blândă.